

*Muslimové v Birminghamu při modlitbě prvního ídu (Id al-fitr, konec ramadánu, 6. července 2016. **Video zde**)*

Demograficky Británie dostává stále islámštější podobu, hlavně ve městech jako Birmingham, Bradford, Derby, Dewsbury, Leeds, Leicester, Liverpool, Luton, Manchester, Sheffield, Waltham Forest a Tower Hamlets.

Při pohledu na stávající vývoj se křesťanství v Anglii brzy stane relikvií minulosti, zatímco islám je naopak náboženstvím budoucnosti.

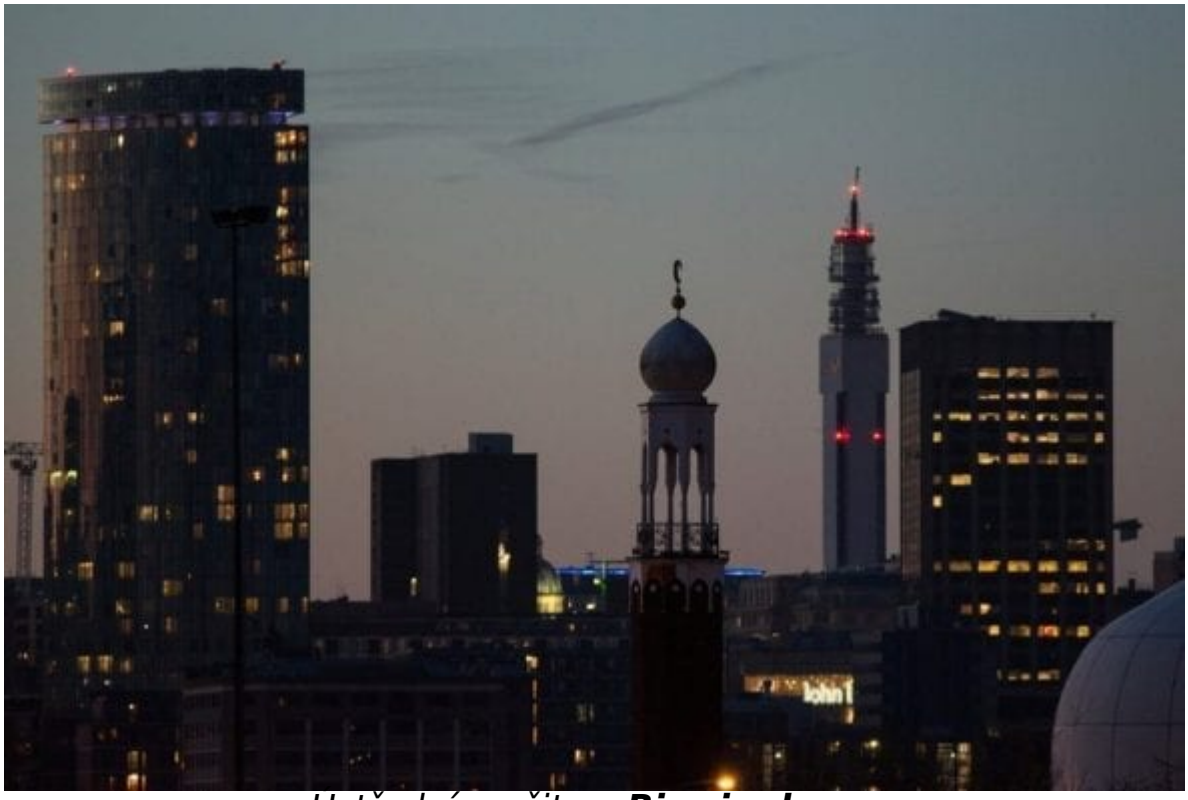
Největší britská města jsou obývána početným muslimským obyvatelstvem a už dnes je pravděpodobnost, že se dítě narodí v muslimské rodině vyšší, než že to bude v křesťanské rodině. V roce 2015 statistici přinesli informaci, že nejběžnějším jménem pro novorozence v Anglii se stal Mohammed /také Mohamed, pozn. DP/ (pokud se započtou i jiné podoby tohoto jména jako Muhammad a Mohammad).

> (Nepřesné tvrzení, britský statistický úřad ONS uvedl v roce 2015, že nejoblíbenějším jménem v Anglii byl již třetí rok po sobě Oliver. Proti argumentu, že když se sečte víc variant jmen Oliver, tak je jméno stále populárnější než součet variant jmen Mohammad svědčí fakt, že zatímco jméno Oliver je nejasného původu /a lze úspěšně pochybovat, že Angličané pojmenovávají své děti na počest oliv nebo jako oslavu „pozůstatku rodu“/ jméno Muhammad (včetně jeho variant) je podle ONS „velice dominantní a tradiční jméno, dávané novorozeným chlapcům na počest prorokovi islámu, jako výraz respektu.“ Sdružení HateFree se tedy mýlí, když nesmyslně tvrdí /mimochodem, na tyto diletantské studie vynaložily Norské

> fondy a vláda ČR **7,5 milionu** korun?/: „*The Guardian* navíc vysvětluje, že oblíbenost jména Mohammed souvisí spíše s **kulturními zvyklostmi** než s přistěhovalectvím. V Anglii, stejně jako v posledních letech u nás, je moderní vybírat pro dítě nevšední a originální jméno, naproti tomu muslimové se stále drží **tradičních náboženských jmen**.“ Dále pak nepřímo potvrzují že obliba jména Mohammed v současnosti souvisí s porodností muslimů /co tuto porodnost způsobilo, když ne předchozí vlny přistěhovalectví?/: „Může se tedy stát, že v budoucích letech se jméno Mohammed opravdu stane nejoblíbenějším v Anglii, neznamená to však, že by muslimové ohrožovali svojí porodností anglickou populaci.“ Což potvrzují čísla posledního sčítání lidu, podle kterých v roce 2011 /další sčítání lidu se chystá až v roce 2021/ tvořili muslimové pouhých 5% populace, avšak popularita jména Mohammed kolísá /údajně/ mezi dvanáctým a patnáctým místem. Vzhledem k tomu, jak uvádí oblíbený zdroj HateFree *The Guardian*, že se muslimská populace mezi lety 2001 až 2011 **téměř zdvojnásobila**, rok 2021 zřejmě přinese mnohá nemilá překvapení. A oblíbenost jména Muhammad bude asi ten nejmenší problém. Pozn. DP)

V Bradfordu a Leicesteru tvoří muslimské děti polovinu. Muslimové tak ani nemusejí čekat, až se stanou většinou v celém Spojeném království, protože postupující islamizace nejdůležitějších britských měst tak jako tak promění tvář země jako celku.

Tato změna skutečně rychle přichází: Manchester se může „pochlubit“ více než 15% podílem muslimského obyvatelstva, Birmingham 22% a Bradford 25% (viz British Muslims in Numbers: A Demographic, Socio-economic and Health profile of Muslims in Britain drawing on the 2011 Census /dále jen MCBCensus/, Tabulka 6, str. 26, pozn. DP) Panoramatu druhého největšího britského města Birminghamu, domova a základny operací řady džihádistů, vévodí minaret mešity.

*Ustřední mešita v **Birminghamu**.*

Podle Giulia Meottiho z Gatestone Institute existují petice za to, aby britské mešity směly svolávat věřící k modlitbě z amplionů třikrát denně.

Právě v Birminghamu policisté nedávno rozkryli teroristickou buňku, s tím jak kulturní, demografický a náboženský chaos upadajícího křesťanství a nastupujícího islámu posílil hrozbu teroru. Podle průzkumu organizace Opinium (v originále nepřesně uvedené jako Knowledge Centre, pozn. DP) se třetina britských muslimů necítí být „součástí britské kultury.“ (Zdroj: A question of identity and equality in multicultural Britain, str. 7, pozn. DP)

Černošský laureát Nobelovy ceny za literaturu Wole Soyinka Spojené království nazval „islamistickou žumpou.“ (Zdroj: England is ‚cesspit‘ breeding Islamists, says Soyinka, *The Guardian*, 2. února 2010)

Odhady mluví o tom, že do roku 2020 počet muslimů pravidelně se účastnících modliteb dosáhne alespoň 683 000, zatímco počet křesťanů, kteří chodí každý týden na mši, se propadne na 679 000. A nedávný průzkum uznávaného NatCen Social Research Institute ukázal, že počet muslimů vzrostl skoro o milion. (Ve skutečnosti víc než o milion /1 160 000/ což potvrzuje i studie Muslim Council of Britain, MCBCensus, str. 16, pozn. DP).

„Nová kulturní tvář anglických měst dorazila; jednolitá křesťanská krajina státní náboženství je na ústupu," tvrdí Ceri Peach z Oxfordské univerzity (více zde Muslims, Hindus, and Sikhs in the new religious landscape of England, *The Geographical Review*, roč. 93 / říjen 2003, č. 4, str. 469-490). Od roku 2001 bylo 500 londýnských kostelů různých denominací přestavěno na obytné budovy. (Zdroj: Religious Conversions, *The Wall Street Journal*, 13. prosince 2012, pozn. DP)

V poslední dekádě dochází k rapidnímu budování mešit a jen za krátké dva roky – mezi lety 2012 a 2014 – se podíl lidí označujících se za anglikány snížil o 1,7 milionu z 21 na 17% obyvatelstva.

Zatímco skoro polovina britských muslimů je mladší 25 let, čtvrtině křesťanů je více než 65 let. „Za dvacet let bude více aktivních muslimů než křesťanů pravidelně se účastnících mší," poznamenává ředitel National Secular Society Keith Porteous Wood.

Počet aktivních křesťanů klesá tak rychle, že za další generaci už bude jejich počet třikrát nižší než muslimů, kteří v pátek pravidelně navštěvují mešitu. Kostel Hyatt United Church byl zakoupen egyptskou komunitou a přeměněn v mešitu. Kostel Svatého Petra byl přeměněn na mešitu Medína a mešita na Brick Lane vznikla na místě někdejšího metodistického kostela.

Innes Bowen pro *The Spectator* napsala, že pouhé dvě ze sedmnácti stovek mešit v Británii dnes následují modernistický výklad islámu – ve srovnání s 56 % v USA. (Zdroj: Who runs our mosques?, *The Spectator*, 14. června 2014). Wahhábisté ovládají 6% britských mešit a fundamentalistické hnutí Deobandi až 45%.

V Londýně dnes také fungují šaríatské soudy – oficiálně přinejmenším stovka (více zde: Veronika Sobotková, Islámské rodinné právo šaría ve Velké Británii, *Acta Fakulty filozofické Západočeské univerzity v Plzni*. 2012, roč. 12, čís. 3, s. 41). Tento **paralelní soudní systém** vznikl díky právním předpisům upravujícím arbitráž (Arbitration Act) a systému alternativního řešení sporů (Alternative Dispute Resolution).

Jelikož tyto nové šaríatské soudy odmítají neporušitelnost práv, hodnoty jako svoboda a rovnost – tedy ústřední pilíře anglického obecného práva (Common law) – jsou u nich zcela nepokrytě pošlapávány.

Britští zastánci multikulturalismu tento vývoj, jakkoliv bude s přibývajícím časem znamenat jejich konec, vítají – přestože také přispěl k posílení islámského fundamentalismu.

Jeden z předních britských soudců sir James Munby prohlásil, že křesťanství dnes soudy, které by měly být „multikulturní," neovlivňuje. Ve výsledku to však znamená opak – soudy se stávají více islámskými.

Londýnský starosta Sadiq Khan po nedávném teroristickém útoku, kdy černošský konvertita k islámu najížděl autem do chodců u Westminsteru, multikulturalistům připomněl: „Teroristé

nemohou vystát londýnský multikulturalismus.“

Britští multikulturalisté si však varování islámských fundamentalistů zřejmě příliš k srdci neberou, a tak se na troskách anglického křesťanství v současnosti v Londýně stojí 423 nových mešit.

Někdejší canterburský arcibiskup Rowan Williams spolu s Lordem nejvyšším soudcem Phillipsem také navrhli, aby do sebe anglické právo „začlenilo“ prvky práva šaría, přestože nepřišli s právními argumenty, jak to provést – snad i proto, že takovýto svazek by byl v podstatě nemožný.

I na britských univerzitách islámské právo získává. Akademická směrnice External speakers in higher education institutions, („Externí řečníci na institucích vysokých škol“) umožňuje „ortodoxním náboženským skupinám“ vyžadovat při akcích separaci mužů a žen, stejně jako v Rijádu nebo Teheránu.

Na londýnské Univerzitě královny Marie musely ženy použít samostatný vchod, a byly donuceny shromáždit se v oddělené místnosti, kde jim nebylo umožněno klást otázky nebo se hlásit.

„Londýn je islámštější než několik muslimských zemí dohromady,“ říká Maulana Syed Raza Rizvi, jeden z předních šíitských islámských kleriků „Londonistánu,“ jak novinářka Melanie Phillipsová označila anglickou metropoli.

Zdvojnásobilo se i množství britských konvertitů k islámu. *The Daily Mail* zveřejnil fotografie kostela a mešity několik metrů od sebe v centru Londýna. V kostele St George-in-the-East na Cannon Street Road, schopném pojmout přes tisícovku věřících, se k mši svaté shromáždil jen tucet lidí, v kostele St Mary’s na Cable Street pak pouhá dvacítka.

Nalevo kostel St Mary's na Cable Street, napravo mešita na sídlišti Brune Estate.

V nedaleké mešitě na sídlišti Brune Estate ve Spitalfields se naopak jen stěží dařilo vyhovět náporu věřících. V pátek se modlili někteří muslimové dokonce i na ulici, protože do mešity se vejde jenom stovka lidí.

Po útocích na redakci satirického francouzského časopisu *Charlie Hebdo* šéf MI6 John Sawers doporučil při debatách o islámu aplikovat autocenzuru a „jistou míru uměřenosti."

Britský velvyslanec v Saúdské Arábii Simon Collis konvertoval k islámu a podnikl pouť do Mekky, hadždž. Přijal jméno Hadži Collis.

Článek Islam is the future of Britain vyšel na stránkách Free West Media 4. dubna 2017.